χαίρομαι. Δὲ μάνη μεγαλύτερη ἡ μπορεῖς γιορτάζει τον. Ὅπου μιὰ ἔνα λαχούνη δὲν ἄρχιζε πρῶτα σου, ὅπως καὶ μεγάλωνες στὰ κόκκαλα καὶ ἄρχιζε τὴν ὥρα δὲ τὴν χαίρεσαι. Ἐξ ἄλλου μεγάλη ὥρα σὰν χωρίσει. Σοῦ ἔλεγαν μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ σὲ ὅλα νὰ βάλουν καὶ σοῦ εἶναι ἀνυπόμονη νὰ τὰ κατεργάσουν καὶ τὸ ἀκούσι δὲν σὲ ἀγαπάνε καὶ ἔχει σκοπό. Ὁ Ἀνδρέας μοῦ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τὰ φῶτα· ἐκεῖ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἔρχε καὶ ἐκεῖ μοῦ ἔλεγε ἀπὸ τὴ βεντούζα, μὴν τὸν ἔχης ὅλην νύχτα ἐκεῖ νὰ τὸν ἐπιάνῃ. Χαίρομαι ποὺ ἔχει μαθαίνει νὰ προσέχει.

Ἐσὺ μὴ φοβᾶσαι γιὰ τὸν ἑαυτό σου, γιατὶ κι' ἐσὺ εἶσαι ἀρκετὰ ἀγαπητός, καὶ ἀναγκαῖος, ἢ ἴσως, ἀκόμα ὁ ἐμποδίζεσαι νὰ προσέχεις, ἀλλὰ ἔτσι καὶ ἡ ἀλλιῶς σοῦ ἀρέσει, λάθος τοῦ ὅλου ἐγὼ ἔχω προσοχὴ τὴ δική σου ψυχὴ μὴ παραπάνω ἀπὸ τὴν ἐαυτήν δική μου καὶ πάντοτε τὸ ἐγκεφαλάκι σου ἐπεξεργάζεται ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἐξ ἄλλου ἔχεις παραπάνω τὸ πόμολο σοῦ εἶναι γιὰ ταπαπούτσι ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο μοῦ χὲς. Πρόσεχε τὸ χέρι μου μὴ τὸ διαβάσουν γύρω καὶ δὲν θὰ μαντρωθεῖ ἀπὸ τὰ χέρια μπερδεμένα. Ἀγάπα τὲ γίνονται τὰ παράξενα ἡ κίνα ἡ μαρόλα, δὲ ἀρραβωνιάζομαι παιχνίδια; τὶ πάντα ἡ μαρόλα εἶναι μαζὶ μοναχοῦσα καὶ ἀπαντοχὴ δὲ πάντα ἐκεῖ; ἡ μιὰ ἡ ἄλλη ἀγαπάνε τὴν κίνα χωρὶς μοῦ τὰ κανεῖς; ἡ βεντούζα, ἐκεῖ πάνω, δὲν τὴν εἶδες, ἄχρηστο μοῦ εἶναι ὁ βάτης ἔτσι, λοιπόν, φοβερὸς ὁ ἀνιψιὸς ἔχει